

Te voi concepe , Dumnezeuul meu...

Lilia Manole

Dă-mi numai nopți, o, Dumnezeuule,
Să văd iarba, verdele, cum paște,
Și se înfruptă cu ispitele,
Lăsându- se ascunsă, pân- se naște.

În pântecul albastru se ascunde,
Din Emisfera binecuvântată a pământului,
Iți cer, și ca să- Ți multumesc, atâte
Nopți ce omoară silabele urâtului.

Belșugul stelelor pe cer se- agață
De- un lant albiu, purtând tinctură,
Din verdele de iarbă ce- i o ață,
Prin fibra mea, îngândurată dictatură...

Ca o lucarna, fie- mi încăperea verde,
În care eu, un fir de om, nu pot sa dorm,
Proptindu- mi, de-alambicurile certe,
Imune amfore, zvonind prin somn.

Sub pietrele ce-și cască- nsingurarea,
Un fir de om sunt , ori alt fir-
Lăuntric , care e numai suflarea...
Nu-Ți cer nimic, o, Doamne, abitir...

Și chiar de-aș fi pribeag de verde,
Prin iarba, care Tu o crești,
O, Dumnezeuul meu, Te voi concepe
În pântecul Mariei, să Te primenești...

Lilia Manole